

Відповідно, ціна на нафту впливає на широкий діапазон секторів реального сектора економіки. Немає нічого дивного в тому, що ціни на нафту є наріжним каменем світової економіки.

Ціна на нафту здатна викликати сильний рух у бік зростання або падіння на фондових ринках. Особливо сильно ціни на нафту впливають на ринки, що розвиваються, орієнтовані на експорт нафти.

Вивчаючи ринок нафти, можна помітити, що ринок нафти за 2014 рік, був надзвичайно волатильним. Ще на початку літа нафта коштувала близько 100 доларів, до початку грудня ціна на чорне золото наблизилася до рівня в 70 доларів за барель. Але на цьому волатильність ціни не припинилася і зараз на біржі ми бачимо постійну зміну ціни на нафту.

Експерти аналітичних відділів найбільших інвестбанків вважають, що 2015 буде відзначений підвищеною волатильністю на ринку нафти, при цьому ціни на сировину можуть рухатися на 80 доларів за барель як в ту, так і в іншу сторону. В даний період на ринку нафти зберігається підвищена волатильність.

На думку аналітиків, крайня волатильність (коливання ціни) в майбутньому може стати довгостроковою характеристикою нафтового ринку, який в останні роки переживав період стабільно високих цін. Очікуються, що ОПЕК втрутиться в ситуацію, якщо ціни опустяться до 30 доларів за барель, однак має пройти час, перш ніж скорочення видобутку картелем вплине на ринок. Експерти вважають, що у найближчому майбутньому середня ціна нафти становитиме 72-93 долара за барель.

ЛІТЕРАТУРА

1. *Макроэкономика: [учеб. пособие]* Авторы: Вечканов Г. С., Григорий Сергеевич Вечканов, 288 с.

2. Бушуев В. В. «Цены на нефть и структура нефтяного рынка: прошлое, настоящее, будущее», Издательство: "Энергия" (2009).

3. *Электронная книга: Шелдон Натенберг «Опционы: Волатильность и оценка стоимости. Стратегии и методы опционной торговли», 2011.*

4. Бушуев В. В. «Мировая энергетика: состояние, проблемы, перспективы», Издательство: "Энергия" (2007).

5. Бушуев В. В. «Мировой нефтегазовый рынок: инновационные тенденции», Издательство: "Энергия" (2008).

6. Гемават Панкадж «Мир 3.0. Глобальная интеграция без барьеров», Издательство: "Альпина Паблицер" (2013).

ВАЛЕНТИНА БОБРИШОВА

Науковий керівник:

к.е.н., ст. викл. Пазізіна С. М.

ФОРМУВАННЯ ТА РОЗМІЩЕННЯ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНИХ МЕРЕЖ: ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ ДОСВІДУ ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН

Сфера телекомунікацій є однією з важливих складових інфраструктури національної економіки. У сучасних умовах господарювання забезпечення сталого розвитку телекомунікацій є найважливішою передумовою у розбудові конкурентоспроможної ринкової економіки та інтеграції України у глобальне інформаційне суспільство.

Згідно з міжнародними деклараціями, які стосуються побудови інформаційного суспільства, перед Україною постає важливе завдання прискорити темпи розвитку національної інформаційної інфраструктури, узгодженої за принципами і органічно поєднаної з глобальною інформаційною інфраструктурою. Саме тому проблема формування, розвитку та розміщення телекомунікаційних мереж на шляху інтеграції України до Європейського Союзу на сьогоднішній день є надзвичайно актуальною.

На сьогодні спостерігається нерівномірність забезпечення можливості доступу населення до комп'ютерних і телекомунікаційних засобів, поглиблюється "інформаційна нерівність" між окремими галузями економіки та різними верствами населення. Для подолання цих негативних наслідків держава визначила одним із пріоритетних напрямів політики – розвиток інформаційного суспільства в Україні та впровадження новітніх інформаційно-комунікаційних технологій в усі сфери суспільного життя [2, 3]. Основні стратегічні цілі щодо прискореного розвитку телекомунікацій в умовах трансформаційних змін в економіці можливо досягти шляхом удосконалення державного регулювання визначеної сфери.

Телекомунікації відіграють значну роль в соціальній та економічній діяльності суспільства, забезпечуючи підтримку розвитку економіки держави та соціальної сфери. Розвиток телекомунікацій повинен здійснюватися випереджувальними темпами порівняно із загальними темпами розвитку економіки і буде визначальним на найближчу і більш віддалену перспективу. Повільні темпи розвитку телекомунікацій спричиняють зниження конкурентоспроможності економіки України.

Прискорений розвиток телекомунікацій України як стратегічно важливого елемента національної безпеки скоротить відставання від розвинутих країн, задовольнить потреби економічного та суспільного розвитку, національної безпеки та оборони держави, гармонійний розвиток основних складових телекомунікаційної інфраструктури, удосконалення організації, координації, взаємодії та функціонування телекомунікаційних мереж операторів усіх форм власності, зокрема з питань:

- взаємодії усіх телекомунікаційних мереж із спеціальними телекомунікаційними мережами;
- модернізації та розвитку спеціальних телекомунікаційних мереж з використанням новітніх телекомунікаційних технологій;
- забезпечення сталого функціонування телекомунікаційних мереж операторів усіх форм власності.

Досягнення зазначених цілей розвитку телекомунікацій дасть змогу істотно оновити і розширити важливу інфраструктурну складову економіки України, збалансовано задовольнити потреби у телекомунікації суспільства, держави і кожного громадянина, а також забезпечити випереджувальний розвиток телекомунікацій порівняно з темпами розвитку інших галузей економіки. Усе це дасть змогу створити умови для прискореного розвитку сфери українських телекомунікацій у майбутньому і водночас досягти показників телекомунікаційного розвитку України, наближених до показників ЄС [4].

У доповіді Національної Комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, зазначено, що, незважаючи на загальноукраїнські тенденції падіння економічних показників та понесені операторами телекомунікацій втрат в Криму та на Донбасі, загальні доходи від реалізації послуг зв'язку в 2014 році збільшилися на 2% у порівнянні з попереднім та склали 52,4 млрд. грн. При цьому доходи від реалізованих послуг у сфері інформатизації зросли на 32,4% (до 15,1 млрд. грн.)

Основними сегментами на ринку телекомунікаційних послуг залишаються мобільний, телефонний фіксований та комп'ютерний зв'язок, спільна частка яких у загальних доходах від надання телекомунікаційних послуг за підсумками року склала 94,8%. Високими темпами зростає сегмент доступу до мережі інтернет – 12,6%, що відбувається за рахунок впровадження операторами фіксованого телефонного зв'язку послуг ШСД до інтернету як основної альтернативи щодо трансформації власного бізнесу і можливості підвищення ефективності інвестицій, вкладених у розвиток власних мереж. Мобільний зв'язок, що займає найбільшу долю в загальних доходах галузі, в минулому році продемонстрував зростання на 1,9% до 31,6 млрд. грн. Очікується, що освоєння 3G-ліцензій операторами мобільного зв'язку надасть поштовху для суттєвого зростання обсягів наданих послуг та сприятиме підвищенню доходності із розрахунку на кожного абонента[1].

Нове законодавство ЄС також містить чіткі норми, що зобов'язують країни-члени наділити національні регуляторні органи (НРО) необхідними повноваженнями для

виконання таких завдань, як аналіз ринків, визначення операторів зі значною ринковою часткою (ЗРЧ), розв'язання спорів, накладення зобов'язань з надання універсальних послуг та контроль за дотриманням цих та інших зобов'язань і вимог нормативно-правових документів.

Загалом, усі ці норми успішно впроваджуються в країнах-членах ЄС. НРО у всіх країнах-членах мають належну владу та достатні повноваження для здійснення регулювання ринку. Проте способи організації роботи НРО та рівень їхніх повноважень можуть дещо різнитися залежно від специфіки національного законодавства.

На сьогодні існують дві моделі здійснення регулювання телекомунікаційних ринків у країнах ЄС. Так, у деяких із них створено незалежну та автономну установу або орган з повним спектром повноважень з регулювання телекомунікаційного ринку, серед яких: ліцензування, взаємопідключення мереж, доступ до мереж, ціновий контроль, виділення частот та номерного ресурсу (Німеччина, Греція, Ірландія, Австрія, Португалія). Натомість в інших країнах-членах ЄС регуляторний орган здійснює регулювання телекомунікаційного ринку разом із відповідним міністерством. Якщо у більшості європейських країн НРО контролює взаємопідключення мереж та дотримання зобов'язань операторів з надання універсальних послуг, то міністерства зазвичай здійснюють управління частотами. Що ж до контролю за тарифами для кінцевого споживача, то тут НРО ділять відповідальність з міністерствами, що курирують телекомунікації. Те ж стосується ліцензування та розподілу номерного ресурсу в деяких країнах. Однак у переважній більшості цими питаннями займаються НРО.

Гармонізація законодавства України до законодавства ЄС – це процес приведення законів та інших нормативно-правових актів у відповідність до законодавства ЄС, а також розробка проектів нормативно-правових актів з урахуванням положень законодавства ЄС. Актуальність цієї справи обумовлена тим, що процес європейської інтеграції – це перш за все процес економічної інтеграції, який базується на зближенні національних правових систем та відбувається у спільному правовому просторі.

Імплементация багаторічного досвіду європейських країн з питань формування, розміщення та розвитку телекомунікаційних мереж є передумовою успішного розвитку телекомунікаційної сфери економіки України. Реформування та удосконалення телекомунікаційної галузі передбачає оптимізацію законодавчої бази, розробку програм та заходів, спрямованих на залучення іноземних інвестицій, удосконалення форм, методів та інструментів державного регулювання тощо.

З прийняттям відповідних обґрунтованих рішень очікується вдосконалення діяльності операторів телекомунікацій щодо розміщення, технічного обслуговування та подальшого розвитку телекомунікаційних мереж в Україні з метою задоволення потреб населення в телекомунікаційних послугах належної якості та сталості.

ЛІТЕРАТУРА

1. *Звіт Національної комісії з питань регулювання зв'язку за 2014 р.* // Режим доступу: <http://www.nkrzi.gov.ua/uk/>.
2. *Закон України "Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007–2015 роки" від 09.01.2007 N537-V.* // *Відомості Верховної Ради.* – 2007. – № 12. – с. 102.
3. *Законодавство ЄС у галузі зв'язку* // Режим доступу: <http://www.nkrz.gov.ua/uk/1235055796>.
4. *Концепція розвитку телекомунікацій в Україні, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 7 червня 2006 р. № 316-р* // Режим доступу: <http://www.kmi.gov.ua>.